

Κυριακή 30 Σεπτεμβρίου 2018

2η Κυριακή Λουκᾶ.

Λκ. 6, 31 – 36.

«...Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί» (Λκ. 6, 36).

Σήμερα η ἀγία μας ἐκκλησία μᾶς βάζει νά ακούσουμε τό πιό δμορφο καί ταυτόχρονα τό πιό δύσκολο εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ο Λυτρωτής καί Σωτήρας καλεῖ τούς πιστούς Του στό μονοπάτι τῆς ἀγάπης. Ὁχι τῆς εὔκολης ἀγάπης τῶν λόγων καί τῆς θεωρίας ἀλλά τῆς ἀγάπης πού συγχωρεῖ τόν ἔχθρον καί πού κάνει τόν ἀνθρωπο οἰκτίρμονα σάν τόν Πατέρα του, τό Θεό.

Ο Χριστός μέ τή διδασκαλία Του ἔρχεται νά βάλει φωτιά στήν ἀνθρώπινη λογική. Ἔρχεται νά γκρεμίσει τά αὐτονόητα, νά ἀναθεωρήσει τά φυσιολογικά καί τά ἀναμενόμενα. Η ἀνταπόδοση, τό μίσος, η ἐκδίκηση είναι τό ἥθος καί η νοοτροπία στήν ὅποια κινεῖται τό σύνολο τῆς ἀνθρωπότητας μετά τήν ἔξοδο ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ καί τήν

ἀπώλεια τοῦ Παραδείσου. Μάλιστα ἡ ἐκδίκηση καὶ τό αἴσθημα τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀνταπόδοσης πέρασαν τόσο πολύ μέσα στήν ψυχοσύνθεση τοῦ ἀνθρώπου, πού δύσκολα μπορεῖ νά πατήσει φρένο καὶ νά βάλει ὅριο, ὅταν ἀναλαμβάνει τήν ἔξουσία ἐνάντια στόν ἔχθρό του. Ἡ ἐκδίκηση μάλιστα βαπτίζεται τιμωρία καὶ περνάει στό κοσμικό νομικό σύστημα, καθώς φοράει τό μανδύα τῆς δικαιοσύνης. Ἐτσι μέ ἀπέραντη χαρά βλέπει ὁ ἀδικημένος νά τιμωρεῖται αὐτός πού τόν ἀδίκησε καὶ θεωρεῖ ἀναφαίρετο δικαίωμά του νά χρησιμοποιεῖ τή δικαιοσύνη ώς ἐργαλεῖο γιά τήν ἐκδίκησή του. Ἄν μάλιστα δέν καταφέρει νά βγάλει ὄκρη μέ τούς νόμους καὶ τά ὄνθρωπινα δικαστήρια, τότε ἀναθέτει τήν ἐκδίκησή του στό Θεό καὶ ἐλπίζει νά καταφέρει ἡ θεία δικαιοσύνη αὐτό πού δέν ἔκανε ἡ ἀνθρώπινη. Μετατρέπει ἔτσι τό Θεό σέ προσωπικό του ἐκδικητή καὶ τόν κάνει νά γίνεται ἔνας θεός μίσους, ἐκδίκησης καὶ τιμωρίας.

Ο Κύριος ὅμως μᾶς λέγει σήμερα ξεκάθαρα πώς ὁ Θεός δέν εἶναι ἔτσι. Μᾶς διασαφηνίζει ὅτι ὁ Πατέρας μας εἶναι οἰκτίρμων. Αὐτό σημαίνει πώς

λυπᾶται καὶ συμμερίζεται τά πλάσματά Του, ἀφουγκράζεται τούς παλμούς τῆς καρδιᾶς τῶν ἀνθρώπων, δέν βλέπει τίς πτώσεις καὶ τά λάθη τους σοβαρά, πασχίζει νά τούς κρατήσει κοντά Του, νά μήν ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' Ἐκεῖνον καὶ χαθοῦν στά μονοπάτια τοῦ θανάτου. Δέν ἀγαπάει τήν τιμωρία. Χρησιμοποιεῖ μόνο τήν παιδαγωγία καὶ αὐτή ώς ἐργαλεῖο ἐπιστροφῆς τοῦ ἀνθρώπου στή θεϊκή θαλπωρή καὶ ὅχι ώς ἐργαλεῖο ἐκδίκησης. Πρίν δὲ ἀμαρτωλός συνειδητοποιήσει τήν πτώση του καὶ πρίν αἰσθανθεῖ τήν ἐνοχή του, ἥδη δὲ Θεός Πατέρας τόν ἔχει δικαιολογήσει καὶ τόν περιμένει στά κράσπεδα τοῦ μεγαλείου Του νά ἐπιστρέψει καὶ νά διορθωθεῖ. Ο Πατέρας εἶναι οἰκτίρμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Δέν χαίρεται μέ τά ἀνθρώπινα παθήματα. Δέν ἐπικροτεῖ τά ἀνθρώπινα πάθη οὔτε συνεργεῖ στά ἐλαττώματα καὶ στίς πτώσεις, ἀλλά δέν ἀπομακρύνει ἀπό κοντά του τόν ἀμαρτωλό, δέν μισεῖ τόν ἐμπαθή, δέν γελοιοποιεῖ τόν ἐλαττωματικό, δέν τιμωρεῖ μέ τά ἀνθρώπινα σταθμά αὐτόν πού φταιίει. Ο Θεός ἀγαπάει, συμμερίζεται, δικαιολογεῖ, καταλαβαίνει καὶ περιμένει.

Αύτόν τό Θεό μᾶς καλεῖ σήμερα δὲ Ἰησοῦς νά μιμηθοῦμε. Νά μελετήσουμε τόν τρόπο πού ἐνεργεῖ καί νά μάθουμε κι ἐμεῖς νά ἐνεργοῦμε τό ἴδιο. Μᾶς καλεῖ νά γίνουμε οἰκτίρμονες σάν τόν Πατέρα μας. Ν' ὀνοίξουμε τήν καρδιά μας στό παράπτωμα καί στήν πτώση τοῦ ἄλλου, νά τήν πλατύνουμε, νά χωρέσουμε μέσα της αὐτόν πού μᾶς ἔβλαψε ἢ πού θέλει νά μᾶς πληγώσει. Εἶναι τόσο ὅμορφο αὐτό, τόσο ἰδανικό, ἀλλά καί τόσο δύσκολο!! Πῶς νά βολέψεις μέσα στήν καρδιά σου αὐτόν πού θέλει νά τήν κομματιάσει; Πῶς νά ξεχάσεις τήν προδοσία, τό ψέμα, τήν ἀπάτη, τήν διαβολή, τήν κατάκριση, τήν ἀδικία, τήν προσβολή, τήν κακεντρέχεια τοῦ ἄλλου; Δέν ζητάει δὲ Χριστός νά τά ξεχάσουμε. Ζητάει νά τά ύπερβοῦμε. Θά τά θυμόμαστε ὅλ' αὐτά, καί μάλιστα πολύ καλά, ἀλλά θά ἐκπαιδεύσουμε τόν ἑαυτό μας νά λέγει: «δέν πειράζει». Γιά νά τό καταφέρουμε αὐτό, γιά νά δώσουμε στήν ἀγάπη μας τήν εὐαγγελική ποιότητα, θά προσπαθήσουμε νά γίνουμε οἰκτίρμονες σάν τόν οἰκτίρμονα Θεό. Θά δοῦμε τόν ἄνθρωπο τῆς πτώσης ως θύμα τοῦ κακοῦ καί θά προσπαθήσουμε νά τόν δικαιολογήσουμε, στό μέγε-

θος καί στήν ἔνταση πού θά δικαιολογούσαμε τόν ἑαυτό μας. Ὁπως, ὅταν κάνουμε ἐμεῖς λάθη, ζητοῦμε τήν ἐπιείκεια καί τήν κατανόηση, ἔτσι καλούμαστε ἀπό τόν Ἀρχηγό τῆς πίστεώς μας καί Τελειωτή Ἰησοῦ νά δείξουμε τήν ἴδια ἐπιείκεια καί τήν ἴδια κατανόηση στά λάθη τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀγάπη ὡς λόγος, ὡς συναίσθημα, ὡς θυσία, ὡς προσφορά, ὡς χαρά καί ἀνάπταυση διδάχτηκε στήν ἀνθρωπότητα κατά κόρον ἀπό πολλές ἀφετηρίες, θρησκείες, πολιτικά συστήματα καί φιλοσοφίες. Πολλοί ἀνθρωποι ἀγαποῦν μέ τήν καρδιά τους, προσφέρουν ἀφειδώλευτα τόν ἑαυτό τους καί χαίρονται μέ τήν ἀγάπη πού δίνουν καί εἰσπράττουν, ἀνεξάρτητα σέ τί πιστεύουν καί γιατί τό κάνουν. ᩢ ἀγάπη ὅμως ὡς συγχωρητικότητα, ὡς οἰκτιρμός, ὡς κατανόηση τῆς πτώσης τοῦ ἄλλου καί ὡς ἀποδοχή τοῦ ἀμαρτωλοῦ καί ἀπόρριψη τῆς ἀμαρτίας, ὡς ἄνοιγμα ἀγκαλιᾶς καί καρδιᾶς στόν ἔχθρό, ὡς δικαιολογία καί κάλυμμα στήν πνευματική γυμνότητα καί μικροπρέπεια τοῦ ξένου καί ἀγνώστου, αὐτή ἡ ποιότητα τῆς ἀγάπης μόνο ἀπό τό θεανδρικό στόμα τοῦ Ἰησοῦ δόθηκε ὡς ἐντολή στούς πιστούς Του νά

τήν ἐφαρμόσουν. Αὐτῆς τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ εἴμαστε ἀποδέκτες ὅλοι ἡμεῖς, οἱ μαθητές Του. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη σέ σπουδαιότητα καὶ ἐνδεκάτη σέ ἱστορικότητα ἐντολή, πού, ὅπως λέγει ὁ τραγουδοποιός, «εὗν’ ὀλοκάθαρο γυαλί καὶ κοφτερό μαχαίρι». Παραφράζοντας τό στίχο τοῦ ἕδιου τραγουδιοῦ θά λέγαμε πώς τήν ἀγάπη πρός τόν ἔχθρό ὁ ἀνθρωπος δέν τήν κατάλαβε πολύ, γι’ αὐτό πονάει ἀκόμα! Μακάρι ὅλοι ν’ ἀνοίξουμε καὶ ν’ ἀπλώσουμε τήν ἀγάπη μας σ’ ἐκείνους πού νομίζουμε πώς δέν τό ἀξίζουν. "Αν προσπαθήσουμε, ἔστω καὶ λίγο, νά τό καταφέρουμε, θά γεμίσουμε μέ τή γλυκύτητα τῆς θεϊκῆς παρουσίας, πού ξεκινάει ἀπό τώρα καὶ δέν τελειώνει ποτέ. Άμήν.